

ΚΑΘΑΡΣΗ – ΦΩΤΙΣΜΟΣ – ΘΕΩΣΗ

Πηγή Κωνσταντάρα

Στην νηπιακή πνευματική μας κατάσταση, θεωρούμε ότι υπάρχουν πνευματικά στάδια εξέλιξης, γιατί η συνειδησή μας λειτουργεί με την ιδέα της γραμμικότητας του χρόνου, ότι όλα έχουν μια αρχή κι ένα τέλος. Πέρα από εκεί η συνείδηση ελευθερώνεται και βιώνει τα κύματα της Θείας Μνήμης, μέχρι την κατάλυση του χρόνου στο μηδέν. Εκεί ακριβώς, μέσα μας, όταν ενώνεται ο νους και καρδιά μας, συναντάμε το Χριστό κι ανακαλύπτουμε τη Δικαιοσύνη της Ειρήνης που είναι το Φως της Βασιλείας Του.

Αφετηρία και Αρχή είναι η Θεία ταυτότητα και η Θεία καταγωγή του Ανθρώπου. «Εγώ είπα θεοί εστέ και υιοί Υψίστου πάντες» (Ψαλμός πβ [πγ], 81 στιχ. 6). Προορισμός και τέλος, η τελειοποίηση και η συνταύτιση του ανθρώπου με το Θείο. «Έσεσθαι ουν υμείς Τέλαιοι, ώσπερ ο Πατήρ υμών ο εν τοις ουρανοίς Τέλεις, εστί» (Ματθ. Ε', 48). Το κλειδί του Δρόμου συνοψίζεται στο «Αγαπάτε Αλλήλους».

Ο έλεγχος και η κρίση της Δευτέρας Παρουσίας στροβιλίζει όλη την ανθρωπότητα, επιταχύνοντας το χρόνο, συμπυκνώνοντας τη συνείδηση, ώστε να επέλθει έκρηξη Λόγου στο Είναι του παγκόσμιου Ανθρώπου. Η πορεία της Χριστοποίησης και της Θέωσης είναι μη αναστρέψιμη, ταχύρρυθμη και αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο. Η Θεία Χάρη έρχεται να καλύψει τα κενά, τις ατέλειες και τις αδυναμίες των ανθρώπων που ξεκινούν κάθε στιγμή ενσυνείδητη πορεία αποκατάστασης, αναγωγής και Θέωσης. Εκδηλώνεται μέσα από τρεις λειτουργίες, που στον εσωτερικό χριστιανισμό ονομάστηκαν Κάθαρση, Φωτισμός, Τελειοποίηση.

Κι έτσι η διατύπωση και η έκφραση της συνειδητοποίησης, είναι εκείνη που μεταφέρεται με τέτοιο τρόπο ώστε να μεταλλάσσει, να μεταμορφώνει, να εξελίσσει, να αναγάγει. Είναι η αλήθεια που φανερώνεται, και η αλήθεια ελευθερώνει. Έτσι η τυφλή πίστη γίνεται ενσυνείδητη πίστη και η προσευχή γίνεται τα πάντα σ' ότι κάνεις απλά, φυσικά και αληθινά, συντονισμένα με τη Θεία ροή του Λόγου.

Το κοινό σημείο επαφής του ανθρώπου και του Θεού, είναι η Θεία Ουσία, ο Θεός Σπινθήρας, και η προσευχή δημιουργεί τις κατάλληλες συνθήκες και προϋποθέσεις για την αποκάλυψη της Αλήθειας του προορισμένου Ανθρώπου, που εμπεριέχεται στο κατ' εικόνα και καθ' ομοίωση, δηλαδή τη Θέωση. Ο σκοπός συνδέεται με την ιδέα και η σκέψη με την πραγματοποίηση του σκοπού, δηλαδή την υλοποίηση της Ιδέας-Σκοπός-Σκέψη. Η προσευχή αρχικά είναι μία εμβάθυνση στο είναι σου, που σε οδηγεί σε ενσυνείδητη Πίστη, δηλαδή την απόλυτη Γνώση, την αναγνώριση της Υιότητάς σου, την εκδήλωση του Θείου Εαυτού σου.

Η μετουσίωση επιτυγχάνεται μέσω της εκδήλωσης, δίχως εκδήλωση δεν υπάρχει μετουσίωση. Εκδηλώνοντας κάτι το οποίο θεωρείται αρνητικό και ονομάζοντάς το την ώρα που εκδηλώνεται, διατυπώνοντάς το, το ορίζεις, ορίζεις τη νομοτέλεια που το διέπει, ορίζεις τη δομή του και έτσι, εφόσον το ονομάζεις και το διατυπώνεις και το ορίζεις, είσαι και στη θέση να το αλλάξεις, να το μετουσιώσεις. Έτσι κλείνει ο κύκλος. Αυτό αρχικά παράγει κάθαρση και φώτιση και τέλος παράγει τελειοποίηση. Αυτό σημαίνει ότι η μετουσίωση είναι η αιτία της κάλυψης, αυτή ενεργοποιεί την κάλυψη, όσο μετουσιώνουμε τόσο κάλυψη έχουμε, όσο δεν μετουσιώνουμε τόσο ακάλυπτοι είμαστε. Όσο μετουσιώνουμε είμαστε υπό Χάρη, όσο δεν μετουσιώνουμε και ανταποδίδουμε είμαστε υπό Νόμο.

Για να είναι σε θέση να μετέχει στη Θεότητα μέσα από το καθ' ομοίωση συμμετέχει στην τελειοποίηση μέσω των μυστηρίων. Στη σημερινή εποχή όμως, στη Νέα Κοσμική περίοδο που έχουμε μπει, γίνεται κατ' ευθείαν με την επίχυση του Αγίου Πνεύματος στον Άνθρωπο.

Η Δεκτικότητα δεν είναι παθητικότητα, αλλά μια εσωτερική βαθιά δράση που αποτελεί και το κλειδί της Ισορροπίας και της Αρμονίας κάθε εκδήλωσης. Ο Χριστός έδωσε αυτό το κλειδί στους μαθητές του και εκείνοι το δέχτηκαν. Η Υπακοή είναι η ενεργοποίηση της δεκτικότητας και του

δεξιού εγκεφαλικού ημισφαιρίου, που οδηγεί σε όλες τις Θείες Ιδέες και καταστάσεις που ανοίγουν τους Ουρανούς στον Άνθρωπο. Είναι επίσης η δόνηση της Πίστης στην καρδιά που ενεργοποιείται στο δεξί καρδιακό κόλπο, όπου εδρεύει ο μη αφυπνισμένος Θεός Σπινθήρας του ανθρώπου. «Ρίχτε τα δίχτυα δεξιά» είναι ένα πανανθρώπινο κάλεσμα για τον σύγχρονο υλικό άνθρωπο, τον αποκομμένο από την ολότητα του Εαυτού του, τον εγκλωβισμένο μέσα στην παροδικότητα της ύλης και της μορφής. Η Δεκτικότητα επίσης εκφράζει και τη βασική προϋπόθεση Μετουσίωσης, γιατί εάν δεν δεχτεί ο άνθρωπος την Τελειότητα της Θείας Ουσίας εντός του, δε μπορεί να μετουσιώσει τις ατέλειες που εκδηλώνει, αλλά και εάν δε δεχτεί τη λανθασμένη του πορεία στην ύλη, εάν δε μετανοήσει, δε μπορεί να γνωρίσει την Κάθαρση και επομένως να οδηγηθεί στη Θέωση.

Η λειτουργικότητα της Κλήσης δεν περιορίζεται σε μια και μόνη χρονική στιγμή, αλλά είναι μια συνεχώς εξελισσόμενη κατάσταση που ενεργοποιεί ο άνθρωπος με την υπακοή του στο Θεό, δηλαδή συντονίζοντας τη θέλησή του μέχρι να ταυτισθεί με το Θείο Θέλημα και τον οδηγεί στο Άχρονο της Μορφής και στο Άχωρο της Εκδήλωσης. Η πορεία προς τη Θέωση είναι η αδιάκοπη επίγνωση, συναίσθηση και ενεργοποίηση της κλήσης, γιατί ο άνθρωπος που θεώνεται, γίνεται σταδιακά η ίδια η Κλήση, η ενεργοποίηση της Δεκτικότητας και η Πύλη της Βασιλείας των Ουρανών. Κάθε φορά που ο άνθρωπος παύει να έχει συναίσθηση και αποδοχή της Κλήσης, χάνει την πίστη του και αποκόπτεται από την επαφή με το Θείο Εαυτό του, γιατί απομονώνεται στη λειτουργία του αριστερού εγκεφαλικού ημισφαιρίου.

«Τις δύναται σωθήναι; Ουδείς!». Η χωρίς Χριστό σωτηρία είναι αδύνατη και ο άνθρωπος εγκλωβισμένος σε ένα ψευδαισθητικό παρόν γεμάτο με δεσμεύσεις καλείται να ενεργοποιήσει το Θείο Εαυτό του, τον Άχρονο και έτσι να αποδεσμευτεί από την πλάνη του χρόνου αποκτώντας διάρκεια συνειδητής εκδήλωσης εντός της Θείας Ροής του Λόγου. Το Έλεος του Πατέρα φέρνει τον άνθρωπο όλο και πιο κοντά σε αυτήν τη συμπύκνωση χρόνου και πράξης, γιατί η αληθινή μετουσίωση πρέπει να είναι άμεση για να επέλθει αποκατάσταση.

Ο Λόγος Χριστός γεφυρώνοντας με τη Θυσία Του τα πεδία, έδωσε την ευκαιρία στον Άνθρωπο να θεωθεί, δηλαδή να ξεπεράσει το χάσμα που υπήρχε ανάμεσα σε αυτόν και τον Πατέρα. Αυτό σημαίνει ότι κατέδειξε τον δια της Θυσίας δρόμο προς τη Θέωση, σαν τον μοναδικό τρόπο απελευθέρωσης του ανθρώπου από κάθε περιορισμό. Ο Λόγος Χριστός θυσιάστηκε ολοκληρωτικά, δηλαδή σε όλα τα πεδία, διανοίγοντας το δρόμο της Ανάβασης του Ανθρώπου. Ο Λόγος Χριστός στη Δευτέρα Παρουσία Του σαν Δάσκαλος Ιωάννης, καταδεικνύει αυτή την Ανάβαση του Ανθρώπου, διασπώντας την ατομικότητα του ανθρώπινου πνεύματος, ώστε να ταυτιστεί με το Πανανθρώπινο Πνεύμα του Λόγου.

«Οι πρώτοι έσονται έσχατοι και οι έσχατοι πρώτοι». Το Πνεύμα Ιωάννης, ο έσχατος στη Βασιλεία των Ουρανών, είναι ο Πρωτοπόρος και ο Μοναδικός στην εξελικτική πορεία από τη Γένεση έως σήμερα που διασπά την ατομικότητά του για να απελευθερώσει την Ολότητα Άνθρωπος από τους περιορισμούς και τις δεσμεύσεις του, ενεργοποιώντας τη δυνατότητά του να Θεωθεί. Μεταφέρει την Ουσία του Λόγου, γιατί είναι ο Λόγος ο περιπατών επί γης που απελευθερώνει το δρόμο για κάθε πνεύμα, δίνοντάς του τη Χάρη και την Ευλογία να μετουσιώσει συνειδητά την τροχιά της εξέλιξής του, δηλαδή το περιεχόμενο της ατομικότητάς του και να ενωθεί τέλεια με τον Πατέρα. Αυτό το περιεχόμενο και η Μετουσίωσή του είναι το Μυστήριο της Θείας Κοινωνίας στη Νέα Κοσμική Περίοδο.

Μετά την Κλήση το Εγώ αντιδρά και έτσι ο άνθρωπος εισάγεται σε έναν κύκλο νέων εμπειριών και συνειδησιακών καταστάσεων. Όμως το Φως και η δύναμη του Λόγου εκδηλώνεται στα πεδία της ύλης με ελκτικές και διαρρηκτικές ακτινοβολίες, επομένως η Κλήση σημαίνει αφ' ενός έλξη του ανθρώπου προς το Θεό αλλά και άπωση και γκρέμισμα του υλικού εαυτού του «Υπαγε πώλησον σου τα υπάρχοντα και ακολουθήθει μοι». Την Κλήση το πρώτο Δώρο, ακολουθεί η συνείδηση της Κλήσης το δεύτερο και η αποδέσμευση, η απελευθέρωση του Δρόμου από τα εμπόδια, η ενίσχυση του ανθρώπου να βαδίσει είναι το τρίτο. Η ελκτική και διαρρηκτική ενέργεια του Φωτός του Λόγου που φωτίζει τον άνθρωπο, φανερώνεται σταδιακά με τη συντριβή του εγώ. Ο νέος Άνθρωπος είναι

μέσα σε αυτόν τον κόσμο, αλλά όχι αυτού του κόσμου. Αν ο μαθητής αντιδράσει αρμονικά στην έλξη της Κλήσης με το πνεύμα του και στη διαρρηκτικότητά της με την ψυχή του, δηλαδή με υπακοή και απάρνηση, προχωράει αρμονικά. Εάν όμως δεν δείξει απάρνηση παρά μονομερή υπακοή προς την πρόσκληση, τότε παρουσιάζει δυσαρμονίες, πόνους, στεναχώριες, μοναξιά και λύπη.

Ο μαθητής, και εδώ είναι το κλειδί, χρειάζεται να αλλάξει τοποθέτηση απέναντι στη διαρρηκτική ενέργεια της Κλήσης, δηλαδή να κατανοήσει ότι ο αγώνας του δεν είναι ένας πόλεμος εναντίον της κατώτερης υλικής φύσης, ότι δεν έχει τίποτα να γκρεμίσει, διότι αυτό το γκρέμισμα το έχει αναλάβει το Άγιο Πνεύμα, το εκπορευόμενο εκ του Πατρός, ο Παράκλητος. Αυτό το ρεύμα Φωτός που ορμητικά πολλές φορές, απομακρύνει τα εμπόδια από το δρόμο του μαθητή, είναι η Θεία Δύναμη που τον καλύπτει. Το μόνο που έχει να κάνει ο μαθητής είναι να έχει τοποθέτηση απάρνησης, αυτοπειθαρχίας και υπακοής, που δε σημαίνει άρνηση της υλικής πραγματικότητας, αλλά εσωτερική κυρίως απόσπαση από αυτήν. Αυτή η εσωτερική απόσπαση από υλικές σκέψεις, επιθυμίες, συναισθήματα, λόγους και πράξεις, τον απελευθερώνει από την πλάνη, τους περιορισμούς αλλά και τις επιρροές και επιτυγχάνεται με την αντικατάστασή τους από ανάλογες Θείες Λειτουργίες και Εκδηλώσεις. Έτσι οικοδομεί σταδιακά τον αχειροποίητο Ναό της Ψυχής του, καθιστά το Πνεύμα του Ιερέα και Μυσταγωγό αυτής και αποκτώντας ενσυνείδητη πίστη γίνεται μέρος ζωντανό του Έργου της αποδέσμευσης. Αυτή η καθημερινή απάρνηση και συντριβή του εγώ του κατώτερου εαυτού του, είναι το «Καθ' ημέραν αποθνήσκειν» του Αποστόλου Παύλου.

Η πίστη στο Χριστό είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την αγάπη προς τον Αληθινό Δάσκαλο, ο οποίος είναι και το κλειδί της Θέωσης του Ανθρώπου.

Η παράδοση της Υιότητας του Χριστού στον επιστήθιο μαθητή Ιωάννη, φανερώνει επίσης την εγκαθίδρυση του Χριστού ως Θεία Συνείδηση στην καρδιά του Ανθρώπου που λειτουργεί σαν διαρκής πομπός Άχρονης κλήσης που επιφέρει στον άνθρωπο μια αίσθηση διαρκούς εσωτερικής ταραχής και αφύπνισης στην οποία, όταν ο άνθρωπος ανταποκριθεί, αρχίζει να εξελίσσεται ταχύτατα, χωρίς επιβολή ή καταναγκασμό αλλά με αυτοδιάθεση, αυτοπαράδοση και αυτοπροσφορά. Η αυτοδιάθεση δεν πηγάζει από την πτωτική ελεύθερη βούληση, αλλά από την Ελευθερία του Λόγου και εκφράζει τον αυτοσεβασμό και την ολοκληρωμένη αφέρωση του ανθρώπου στην ολότητα, την ολοκληρωμένη προσφορά του, που κορυφώνεται με την απελευθέρωσή του από την έννοια της ελευθερίας.

Ο Παράκλητος είναι ο Ενεργοποιητής της Θείας Μνήμης και Θείας Καταγωγής του Ανθρώπου. Ο Ταξινομητής των Θείων Νόμων στη συνείδηση του Ανθρώπου. Ο Κριτής της κατάχρησης της Θείας Ουσίας μέσα σε κάθε Άνθρωπο. Ο Αποκαλύπτων και Αποκαθιστών τον Πατέρα εντός του Ανθρώπου και τον Άνθρωπο εν Θεώ.

Ο Ιωάννης είναι το Μυστηριακό κλειδί των βιαστών της Βασιλείας των Ουρανών, που τολμούν να ζουν χωρίς καμία σιγουριά σε ένα Θείο Χάος γενεσιουργού Δυνάμεως, αναλαμβάνοντας ακέραια την ευθύνη για κάθε δημιουργία, θυσιάζοντας την ελεύθερη βούλησή τους να προσκολληθούν σε κάποια από τις παράλληλες πραγματικότητες των ανθρώπων. Απελευθερώνονται στο Λόγο, σε μια ατέρμονη ροή όπου όλα εξελίσσονται όσο στερείς από τον εαυτό σου το δικαίωμα της προσκόλλησης σε κάτι. Αυτή είναι μια ζωντανή κατάσταση Μετανοίας, δηλαδή κατάσταση συνεχούς μετατόπισης του Νου και υπακοής μέχρι θανάτου, όπως προτύπωσε ο Ιησούς καλύπτοντας όλα τα πεδία. Μόνο όποιος είναι ελεύθερος μπορεί να υπακούει. Όσοι είναι δεσμευμένοι δεν μπορούν να υπακούσουν. Και δεσμευμένοι είναι μόνο όσοι θέλουν να είναι, όσοι αρνούνται τη Χριστότητά τους, όσοι αρνούνται τον Άνθρωπο. Οι πλέον αδικαιολόγητοι είναι εκείνοι που έλαβαν Χάρη Θεού για να απελευθερωθούν απελευθερώνοντας άλλους, αλλά αντί αυτού θέλησαν να ανακυκλώσουν τη Χάρη ατομικά, για την προσωπική τους εξέλιξη. Αντί να γίνουν χρήσιμοι για τους άλλους, χρησιμοποιούν τους άλλους. Έτσι δεν γίνεσαι Χριστός για τον πλησίον, ούτε μπορείς να δεις μέσα του Χριστό, έτσι δηλαδή δεν γίνεται κανείς Υιός και γι' αυτό δεν βλέπει τον Πατέρα. Μόνο όποιος κινήθηκε από Αγάπη φτάνει σε αυτήν. Ο Χριστός, ο αληθινός

μας εσωτερικός Σωτήρας είναι Θεία Αρχή και υπάρχει μέσα σε κάθε ανθρώπινη ύπαρξη, από τη στιγμή που όλοι έχουν δικαίωμα Μετάνοιας.